

Το Φοιτητικό Κίνημα στη Χιλή Από τη Δικτατορία στη Δημοκρατία, Η φλόγα της Εξέγερσης

Το 2019 αποτέλεσε μια χρονιά γεμάτη εξεγέρσεις που είχαμε τουλάχιστον 50 χρόνια να δούμε. Είναι αυτές που κρατάνε αναμμένη τη φλόγα της αντίστασης, την ελπίδα ότι όλα μπορούν να αλλάξουν. Ξεσπάνε σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη κι ενίοτε φουντώνουν τη φλόγα στήνοντας νέα οδοφράγματα εμπνέοντας νέες γενιές, θέτοντας ξανά ερωτήματα, δημιουργώντας νέα δεδομένα, δίνοντας αυτοπεποίθηση στη τάξη, ενδυναμώνοντας τη διάθεση για σύγκρουση και ρήξη.

Γαλλία, Σουδάν, Αϊτή, Αλγερία, Χονγκ Κονγκ, Ινδονησία, Μπορνέο, Παπούα, Ιράκ, Εκουαδόρ, Χιλή, Λίβανος, Καταλονία, Ιράν, Κολομβία

Χιλιάδες γεμίσαν τους δρόμους και έδωσαν μάχες στα οδοφράγματα με βαριά οπλισμένους φύλακες του κράτους και τις δυνάμεις του παρακράτους. Οι εξεγέρσεις απλώθηκαν πέρα από τα σύνορα και οι τακτικές μάχης που αναπτύχθηκαν μεταφέρονταν από χέρι σε χέρι εξεγερμένου. Σφυρηλατήθηκαν νέες ενότητες πίσω από οδοφράγματα και κατειλημμένες πλατείες σε μάχες που είχαν ρίζες τους σε κοινές εμπειρίες διαφθοράς των πολιτικών οικονομικών ελίτ, αστυνομικής αυθαιρεσίας, τη γενικευμένη αλλοτρίωση του λεγόμενου ύστερου καπιταλισμού.

Ο ΠΟΥ ανακοινώνει πως ο αριθμός των κρουσμάτων του Κόβιντ-19, έξω από την Κίνα έχει αυξηθεί. Η πανδημία του Κόβιντ βρίσκεται εδώ, με τη βοήθεια του οι δρόμοι αδειάζουν και η ζωή μπαίνει σε «παύση», τουλάχιστον για λίγο. Τα προβλήματα που είχαν τροφοδοτήσει τις εξεγέρσεις δε χάθηκαν κι έτσι δεν άργησαν να ξαναρχίσουν

ΗΠΑ, Μάλι, Λευκορωσία, Ινδία, Ταϊλάνδη, Νιγηρία, Τυνησία, Μυανμάρ

Κοιτάζοντας μέσα στις φλόγες αυτής της παγκόσμιας αναταραχής, κάποιοι μίλησαν για το θάνατο του νεοφιλελευθερισμού. Επομένως, είναι μάλλον ταιριαστό το γεγονός ότι μερικές από τις πιο έντονες συγκρούσεις προήλθαν από το έθνος όπου γεννήθηκε αυτό το οικονομικό σύστημα, τη Χιλή. Το φοιτητικό και το φεμινιστικό ήταν από τα σημαντικότερα στην πορεία της εξέγερσης. Στη διάρκεια της εξέγερσης ήταν καθοριστική η συμμετοχή των αναρχικών.

Εισαγωγικά

Στον απόηχο της επαναστατικής εξέγερσης του 1968, η αναταραχή που κρυβόταν κάτω από την επιφάνεια, βγήκε στο φως. Το χάος κυριάρχησε στους δρόμους. Το παγκόσμιο κεφάλαιο απάντησε με την εφαρμογή μια μεγάλης κλίμακας αναδιάρθρωση της διεθνούς οικονομίας. Βρήκαν έναν πρόθυμο συνεργάτη στο πρόσωπο του στρατηγού Λουγκούστο Πινοσέτ. Αφού κατέλαβε την εξουσία με ένα πραξικόπημα που υποστήριξαν οι ΗΠΑ το 1973. Σύντομα έπιασε δουλειά μεταμορφώνοντας τη χώρα σε ένα τεράστιο εργαστήριο νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Με την υποστήριξη του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας, οι δημόσιες δαπάνες περιορίστηκαν. Πόροι, εδάφη και υπηρεσίες ιδιωτικοποιήθηκαν, έρευνα κι επιστήμη στράφηκαν στο όφελος των μεγάλων επιχειρήσεων. Το κεφάλαιο εποίκίζει κάθε πτυχή της καθημερινότητας.

Ο Πινοσέτ απομακρύνθηκε από την εξουσία το 1990, στο πλαίσιο της μετάβασης του πολιτεύματος της Χιλής από δικτατορία σε δημοκρατία. Η δημοκρατία είναι καλή, σωστά; Ωστόσο, πολλά από τα κατασταλτικά χαρακτηριστικά του κράτους παρέμειναν ανέπαφα, συμπεριλαμβανομένου του συντάγματος που συντάχθηκε από τον στρατό το 1980. Τις επόμενες δεκαετίες, η λάμψη της δημοκρατίας έφυγε, και ποιο φαίνεται να είναι το πρόβλημα; Δεν λειτουργεί. Μια βαθύτερη απογοήτευση για ολόκληρη την πολιτική τάξη έστρωσε το έδαφος για ένα από τα πιο δυναμικά και μαχητικά κοινωνικά κινήματα στον κόσμο. Δεν είχε σημασία ποιος βρίσκεται στην εξουσία, τα κοινοβούλια και οι πρωθυπουργοί δεν δίνουν σημασία στα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο λαός το μόνο που τους ενδιαφέρει να διατηρήσουν τα προνόμια τους, να σώσουν τον καπιταλισμό και το κράτος.

Από τη λεγόμενη Επανάσταση των Πιγκουίνων το 2006, το φοιτητικό κίνημα της Χιλής έχει λειτουργήσει ως ένα πραγματικό εργοστάσιο αγώνα, εκπαιδεύοντας εκατοντάδες χιλιάδες νέους στη χρήση συγκρουσιακών τακτικών και παραλύοντας επανειλημμένα ολόκληρη την κοινωνία στην επιδίωξη του ενός νέου συστήματος ελεύθερης συμμετοχικής εκπαίδευσης.

Στις 11 Σεπτεμβρίου 1973, μια στρατιωτική δικτατορία κατέλαβε την εξουσία στη Χιλή μέσω πραξικοπήματος που χρηματοδοτήθηκε από τη CIA. Δολοφονήθηκαν χιλιάδες άνθρωποι χωρίς δίκη, βασανίστηκαν δεκάδες χιλιάδες και αναγκαστήκαν εκατοντάδες χιλιάδες να εξοριστούν, έγιναν φρικαλεότητες (πραξικοπηματίες πετούσαν πολιτικούς αντιπάλους από ελικόπτερα στο κενό). Σήμερα, η κληρονομιά της δικτατορίας επιμένει στους νόμους που ψήφισε, στις εξοντωτικές νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εισήγαγε, αλλά και στον κατασταλτικό μηχανισμό αστυνόμευσης που υπηρετεί τη δημοκρατία με τον ίδιο τρόπο που υπηρέτησε έναν δικτάτορα. Ταυτόχρονα επιμένει ένα ισχυρό κίνημα αντίστασης. Στο τελευταίο μέρος της σειράς μας για τη φοιτητική οργάνωση, πήραμε συνέντευξη από έναν αναρχικό συμμετέχοντα στο φοιτητικό κίνημα της Χιλή, με την ελπίδα να προσφέρουμε μια μικρή προοπτική για το πώς μοιάζουν οι φοιτητικοί αγώνες εκτός των ΗΠΑ.

Ποιες είναι οι ρίζες της αναρχικής συμμετοχής στο σύγχρονο φοιτητικό κίνημα στη Χιλή.

Ο αναρχισμός άνθισε στη Χιλή κατά τις δύο πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα. Σε μεγάλο βαθμό, το εργατικό κίνημα διέδωσε αυτό το ιδεολογικό ρεύμα μέσα από απεργίες όπως η απεργία των λιμενεργατών το 1903, η απεργία των συσκευαστών κρέατος το 1905 και η περίφημη απεργία των ανθρακωρύχων το 1907

στο Ικίε. Ο αναρχισμός άρχισε να παρακμάζει κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1930 λόγω της ανόδου του μαρξισμού από τη μία πλευρά και της ανόδου του φασισμού από την άλλη, ενώ τμήματα της Αριστεράς όλο και περισσότερο ενσωματώνονταν στο αστικό εκλογικό σύστημα και τους θεσμούς. Τις επόμενες δεκαετίες, ο αναρχισμός μείωσε την επιρροή του στο εργατικό κίνημα, ώσπου, μέχρι την εποχή της δικτατορίας (1973-1990), είχε γίνει μια μειοψηφική θέση, που συναντάται ευκολότερα σε μικρούς κύκλους διανοομένων.

Τη δεκαετία του 1990, ο αναρχισμός άρχισε να αναγεννιέται στη Χιλή παράλληλα με την αναδυόμενη πανι σιηνή και τη συμμετοχή των encapuchados (κουκουλοφόρων) σε πανεπιστημιακές διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις στους δρόμους. Εκείνη την εποχή, ο αναρχισμός δεν ήταν πλέον αγιστρωμένος στο εργατικό κίνημα- αναγεννιόταν ως μέρος της αντικουλτούρας στους δρόμους, στις καταλήψεις, στα λύκεια, στα πανεπιστήμια και σε άλλους άτυπους χώρους, ανάμεσα στις γενιές που ενηλικιώθηκαν κατά τη διάρκεια της δικτατορίας ακούγοντας συγκροτήματα όπως οι La Polla Records, οι Los Miserables, οι Fiskales Ad-Hok, οι Ska-P και άλλα παρόμοια.

Υπήρχε επίσης η επιρροή των τελευταίων γενεών της μαχόμενης νεολαίας κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1980. Μέχρι τότε, οι νέοι είχαν μάθει πολλά για τη μάχη του δρόμου κατά τη διάρκεια της αντίστασης στη δικτατορία, αν και ιδεολογικά αυτό συχνά δεν επεκτεινόταν πέρα από την εναντίωση στην αστυνομία. Η επιρροή της ετεροδόξης μαρξιστικής αντάρτικης οργάνωσης MAPU-Lautaro, για παράδειγμα, και η παρακμή πιο παραδοσιακών ένοπλων μαρξιστικών ομάδων όπως το FPMR (Πατριωτικό Μέτωπο Μανουέλ Ροντριγκεζ, η αντάρτικη πτέρυγα του Κομμουνιστικού Κόμματος) και το MIR (Επαναστατικό Αριστερό Κίνημα) δημιούργησαν μια κατάσταση στην οποία ο ένοπλος αγώνας δεν ήταν πλέον συγκεντρωμένος στα χέρια ομάδων που φιλοδοξούσαν να καταλάβουν την κρατική εξουσία. Καθώς οι συγκεντρωτικές ομάδες μειώθηκαν, εμφανίστηκαν μειονοτικές ομάδες και θέσεις που οργανώθηκαν οριζόντια και ασκούσαν χαμηλό επίπεδο αμυντικής βίας.

Αυτό δημιούργησε τις προϋποθέσεις ώστε η νέα γενιά encapuchados (κουκουλοφόρων) που είχε γεννηθεί τη δεκαετία του 1990 να προωθήσει μια νέα θέση και νέα είδη δράσης στη μαζική έκρηξη διαμαρτυρίας στα λύκεια το 2006.

Οι πρώτες διαμαρτυρίες κατά της αύξησης των διδάκτρων στα πανεπιστήμια υπό τον πρόεδρο Ρικάρντο Λάγος (2000-2006) είχαν αρχίσει να παίρνουν διαστάσεις το 2004. Το 2006 ξέσπασε η λεγόμενη "επανάσταση των πιγκουίνων". Αυτή ήταν η πρώτη μαζική αφύπνιση των φοιτητών μετά τις διαμαρτυρίες που έλαβαν χώρα τη δεκαετία του 1980 επί δικτατορίας. Αυτή τη φορά, επρόκειτο για μια γενιά που δεν είχε ζήσει τη δικτατορία, μια γενιά που μεγάλωσε στη δημοκρατία, αλλά συνειδητοποίησε ότι το φάντασμα του Πινοσέτ ήταν ακόμη παρόν - ότι ζούσαμε υπό το κανονιστικό πλαίσιο που επέβαλε η στρατιωτική κυβέρνηση του Πινοσέτ και οι

πολιτικοί τεχνοκράτες της. Και εξακολουθούμε να ζούμε ακόμα και σήμερα.

Εκείνη την εποχή, το 2006, ο συνταγματικός νόμος για την εκπαίδευση (LOCE) που δημιουργήθηκε επί δικτατορίας ήταν ακόμη σε ισχύ. Εξασφάλιζε μια επισφαλής εκπαίδευση για τους φτωχούς και μια εκπαίδευση πολυτελείας για τους πλούσιους, δημιουργώντας ένα βάνουσο ταξικό χάσμα που εκδηλωνόταν στις βαθμολογίες στις εξετάσεις επιλογής για τα πανεπιστήμια. Ταυτόχρονα, το Σαντιάγο μαστιζόταν από γενικευμένη δυσανεμία που δημιουργήθηκε από την εισαγωγή ενός νέου συστήματος αστικών λεωφορείων ("transantiago")-μια ολοκληρωτική καταστροφή που είχε σοβαρές συνέπειες για όσους έπρεπε να μετακινούνται μέσα από τα σύγχρονα και αστικά μέρη του Σαντιάγο.

Στη διάρκεια της φοιτητικής εξέγερσης, ήρθε στο προσκήνιο το ζήτημα της νομιμότητας της βίας ως μέσο πολιτικής έκφρασης. Οι διαφορετικές απαντήσεις σε αυτό το ερώτημα αποτυπώνουν όλες τις διαφορετικές θέσεις που θα μπορούσες να βρεις σε αυτό το ιδεολογικά ετερογενές κίνημα. Μια νέα γενιά αναρχικών και μαρξιστών διαφοροποιήθηκε σε αυτές τις συζητήσεις, αναδυόμενη από τις φοιτητικές διαμαρτυρίες και τις ετήσιες διαδηλώσεις της 1ης Μαΐου και της 11ης Σεπτεμβρίου.

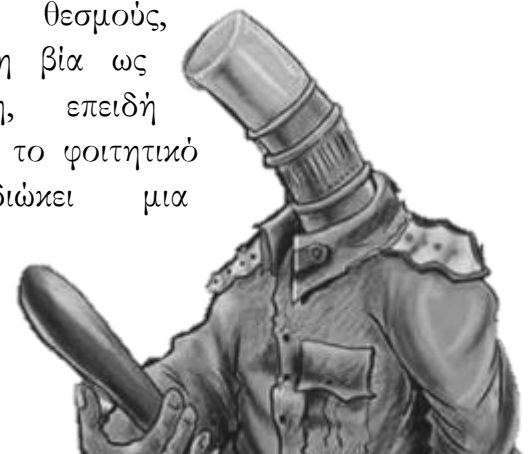
Η βία ήταν πάντα αμφιλεγόμενη ως μέθοδος πάλης, αλλά οι αντιφάσεις μέσα στο σημερινό φοιτητικό κίνημα επικεντρώνονται γύρω από αυτό το ζήτημα. Για να το θέσουμε σε ιστορικό πλαίσιο, μπορούμε να αντιπαραβάλλουμε αυτές τις αντιφάσεις με τις συζητήσεις της δεκαετίας του 1960, του '70 και του '80. Στη δεκαετία του 1970, η κύρια σύγκρουση τόσο στο εργατικό όσο και στο φοιτητικό κίνημα αφορούσε το δίπολο μεταρρύθμιση και επανάσταση - για παράδειγμα, το MIR επικαλούμενο την ανάγκη για ένοπλο αγώνα έναντι του δημοκρατικού ρεφορμισμού του Κοινοτικού Κόμματος (PC). Στις διαδηλώσεις του 21ου αιώνα στη Χιλή, αντίθετα, οι ομάδες που χρησιμοποιούν τη βία δεν αντιμετωπίζουν μόνο την αστυνομία - αντιτίθενται σε κάθε δομή που συγκεντρώνει την πολιτική, θρησκευτική, οικονομική ή κοινωνική εξουσία. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι διαδηλωτές μερικές φορές βάζουν στο στόχαστρο τράπεζες, φαρμακεία, κυβερνητικά κτίρια, εκκλησίες, αλυσίδες fast food και άλλα παρόμοια.

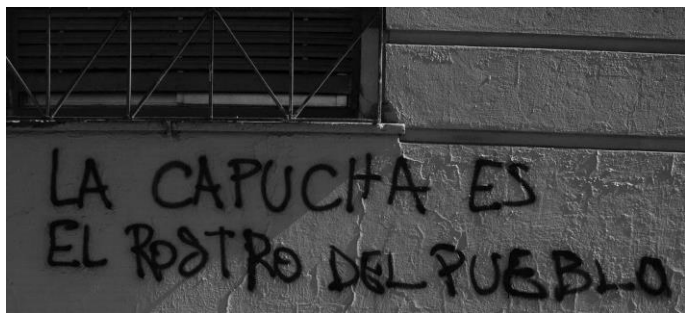
Αυτή είναι η συνέπεια του μετασχηματισμού από τη δικτατορία στο σημερινό μοντέλο της χιλιανής κοινωνίας. Οι διαδηλωτές δεν διαφωνούν πλέον απλώς για το αν η μεταρρύθμιση ή η επανάσταση είναι ο καλύτερος τρόπος για την κατάργηση της δικτατορίας. Η ένταση μεταξύ εκείνων που χρησιμοποιούν βία κατά της κρατικής εξουσίας και της ιδιοκτησίας και εκείνων που επιδιώκουν να εκφραστούν μέσω των καθιερωμένων νομικών οδών είναι πολύ πιο περίπλοκη.

Ένας από τους λόγους γι' αυτό είναι ότι η κοινωνική διαμαρτυρία στη Χιλή του 21ου αιώνα είναι ετερογενής και ποικιλόμορφη. Πολλές πολιτικές τάσεις δεν μπορούν καν να συμφωνήσουν για το τι είναι αυτό για το οποίο διαφωνούν. Υπάρχουν ρεφορμιστικοί τομείς όπως το Κομμουνιστικό Κόμμα, η Revolucion Democratica, παλαιότερες ομάδες όπως το MIR

και ολόκληρη η Αριστερά των θεσμών που εμπλέκεται στο παιχνίδι των αστικών εκλογών, στη συνέχεια, υπάρχουν τροτσοιστές όλων των ειδών - γκεβαριστές, μαρξιστές-λενινιστές της παλιάς σχολής, νεομαρξιστές- και τέλος, υπάρχουν όλα τα είδη των αναρχικών, συμπεριλαμβανομένων των εξεγερτικών αναρχικών, των ατομικιστών, των αναρχοκομμουνιστών, των αναρχοσυνδικαλιστών, των αναρχοπάνικς και των μηδενιστών. Αυτό καθιστά τη σύγχρονη κοινωνική διαμαρτυρία στη Χιλή πολύπλοκη. Ωστόσο, όσον αφορά τη βία, αναδύονται ορισμένες πολικότητες. Στις στιγμές της αντιπρόθεσης, αναδύονται δύο θέσεις σχετικά με αυτές τις πράξεις: αυτοί που υποστηρίζουν την encapuchado βία (μαύρο μπλοκ) κατά της κοινωνικής ειρήνης (είτε είναι μαρξιστές, είτε αναρχικοί, είτε όχι) και αυτοί που αντιδρούν εναντίον της. Για τον θεσμικό τομέα του φοιτητικού κινήματος, για παράδειγμα, η encapuchado βία (αυτό που θα αναφερόταν ως "μαύρο μπλοκ" στη Βόρεια Αμερική) αποτελεί εμπόδιο επειδή δεν εστιάζει στην "κοινή γνώμη" και διαβρώνει την εμπιστοσύνη στις δυνάμεις με τις οποίες οι ρεφορμιστικές ομάδες επιδιώκουν το διάλογο.

Από μόνο του, το φοιτητικό κίνημα είναι ένα σοσιαλδημοκρατικό και ρεφορμιστικό κίνημα που δεν επιδιώκει να καταργήσει το κράτος, τις κοινωνικές τάξεις, την ιδιοκτησία, τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής ή την πατριαρχική κυριαρχία. Βασισμένο στους αστικούς θεσμούς, παρουσιάζει τη βία ως αντιπαραγωγική, επειδή αντί για ρήξη, το φοιτητικό κίνημα επιδιώκει μια συμφωνία με την εξουσία.

Η κουκούλα είναι το πρόσωπο του λαού

Από την άλλη πλευρά, οι αναρχικοί (που αποτελούν μεγάλο μέρος των encapuchados) δεν επιδιώκουν διάλογο με την εξουσία. Οι αναρχικοί επιδιώκουν την άμεση αντιπαράθεση- δεν κάνουν αίτηση για δωρεάν εκπαίδευση από το κράτος. Αυτές οι διαφορές εξηγούν γιατί οι διαμάχες μεταξύ των θεσμικά συνυφασμένων οργανώσεων και των εξεγερμένων αναρχικών συχνά κλιμακώνονται σε φυσικές αντιπαραθέσεις.

Το 2011, όταν το αίτημα για "δωρεάν εκπαίδευση" έγινε ευρέως διαδεδομένο, οι πορείες διαμαρτυρίας συγκέντρωσαν πρωτοφανή αριθμό ατόμων. Κατά συνέπεια, η βία των encapuchado, η αστυνομική καταστολή, η ρεφορμιστική οργάνωση και όλες οι εντάσεις μεταξύ αυτών των φαινομένων κορυφώθηκαν, όπως και το ίδιο το φοιτητικό κίνημα. Το αποτέλεσμα ήταν επαναλαμβανόμενες φυσικές αντιπαραθέσεις μεταξύ "ειρηνιστών", ρεφορμιστών φοιτητών και αγωνιστών από θεσμικά αριστερά κόμματα για το ζήτημα της βίας και τους διαφορετικούς στόχους και θέσεις τους.

Με ή χωρίς κουκούλα δίνουμε παρόν στον αγώνα

Τα γεγονότα του 2011 ήταν ένα είδος κορυφωσης που προέκυψε από όλα τα συσσωρευμένα μαθήματα που είχαν πάρει οι άνθρωποι από τη δεκαετία του 1990. Το μέγεθος των καταλήψεων σχολείων και των απεργιών των φοιτητών ήταν κάτι καινούργιο, αλλά οι αναρχικοί δεν ήταν οι μόνοι που συμμετείχαν. Ως επί το πλείστον, οι καταλήψεις και οι απεργίες αποσκοπούσαν στην προώθηση μεταρρυθμιστικών αιτημάτων και όχι στην κατάλυση της εξουσίας ή ως βήμα προς μια γενικευμένη εξέγερση. Οι αναρχικοί εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρο την κατάσταση για να διαδώσουν τις ιδέες μας, να απευθυνθούν στους νεοκινητοποιημένους φοιτητές και να πραγματοποιήσουν δράσεις. Αναμφίβολα, αυτή ήταν μια χρονική περίοδος κατά την οποία ο αναρχισμός αυξήθηκε - τόσο από την άποψη της συμμετοχής στο encapuchado όσο και από την άποψη του αριθμού των συλλογικοτήτων, των καταλήψεων, των βιβλίων που εκδόθηκαν, των εργαστηρίων, των δείπνων, των συζητήσεων, των φιλανθρωπικών παραστάσεων, των κρατουμένων και ούτω καθεξής.

Φυσικά, υπάρχουν πολλοί φοιτητές που δεν είναι ούτε μαρξιστές ούτε αναρχικοί, οι οποίοι απλώς υποστηρίζουν την υπόθεση της δημόσιας, δωρεάν εκπαίδευσης, αλλά παρόλα αυτά φορούν τη μάσκα για να αντιμετωπίσουν την καταστολή. Το 2011, όπως και το 2006, η αστυνομική καταστολή ήταν τόσο έντονη που ρεφορμιστές φοιτητές και φοιτητές χωρίς ιδεολογική ταυτότητα αντιμετώπισαν επίσης την αστυνομία - όχι με την πρόθεση να περάσουν στην επίθεση, αλλά μάλλον από τη θέση της πίστης στα δικαιώματα, δηλαδή αντιδρώντας σε αυτό που θεωρούσαν "παράνομη" βία απέναντι σε ένα νόμιμο κίνημα που δεν έπρεπε να κατασταλεί επειδή ήταν δημοκρατικό.

Από την άλλη πλευρά, ορισμένες μαρξιστικές τάσεις, όπως οι γκεβαριστές, οι λενινιστές και οι τροτσοιστές, νομιμοποιούν την encapuchado βία, αλλά μόνο στην υπηρεσία των

προγραμμάτων τους - μόνο σε ορισμένα πλαίσια, μόνο εφόσον "εγκρίνεται από τις μάζες", μόνο εφόσον δεν πρόκειται για "ατομική δράση", μόνο όταν πλαίσιωνεται στο πλαίσιο της ταξικής πάλης. Μπορεί κανείς να εντοπίσει πολλούς αναρχικούς, ακόμα και μέσα στις αναρχικές οργανώσεις, που έχουν πιο ατομικιστικές θέσεις και που πιστεύουν στον πόλεμο ενάντια στην κοινωνία γενικά (κοινωνικός πόλεμος), πέρα από την ταξική πάλη. Άλλοι αναρχικοί, όπως εκείνοι που συντάσσονται με τον ελευθεριακό κομμουνισμό ή με πιο κολεκτιβιστικά ρεύματα, αντιλαμβάνονται επίσης την encapuchado βία ως έκφραση της ταξικής πάλης, αλλά χωρίς τόσες προϋποθέσεις όσο οι μαρξιστές. Δεν έχουν τόσα πολλά προβλήματα με την ατομική δράση, αν αυτή εντάσσεται σε ένα πλαίσιο συλλογικής διαμαρτυρίας.

Η συζήτηση γύρω από τη βία παρήγαγε ακόμη και βία μεταξύ των διαδηλωτών. Πολλές φορές σε πολλές πορείες, στη μέση των συγκρούσεων μεταξύ encapuchados και αστυνομίας, οι αναρχικοί και οι encapuchados είχαν να αντιμετωπίσουν νομιμιστικές, αντιδραστικές τάσεις που προσπαθούσαν να τους σταματήσουν, οι οποίες σχεδόν πάντα κατέληγαν σε φραστικές συγκρούσεις μεταξύ αυτών.

Ποιες είναι οι διαφορετικές αναρχικές τακτικές και στρατηγικές για τη συμμετοχή στα φοιτητικά κινήματα;

Οι αναρχικοί συμμετέχουν στο φοιτητικό κίνημα, αλλά χωρίς να θέτουν αιτήματα προς το κράτος. Συμμετέχουν με στόχους τη ριζοσπαστικοποίηση του φοιτητικού αγώνα, τη διάδοση αντιεξουσιαστικών ιδεών και τη συμμετοχή τους σε συγκρούσεις στο δρόμο. Πολλοί αναρχικοί προσπαθούν να πολιτικοποιήσουν τον κοινωνικό τους περίγυρο στα λύκεια και τα πανεπιστήμια, πάνω απ' όλα οι σύντροφοι που ταυτίζονται περισσότερο με τον μπακουνισμό και τον ελευθεριακό κομμουνισμό. Οι πιο μηδενιστικές, εξεγερτικές και ατομικιστικές τάσεις εστιάζουν περισσότερο στη συμμετοχή στη βία του δρόμου στο πλαίσιο μαζικών πορειών.

Αυτή τη στιγμή, οι συγκρουσιακές τακτικές χρησιμοποιούνται εξ ολοκλήρου στην υπηρεσία των θεσμικών αιτημάτων, για να ασκηθεί πίεση στην κυβέρνηση. Δεν έχουν κανένα επαναστατικό στόχο, επειδή το ίδιο το φοιτητικό κίνημα δεν έχει επαναστατικούς στόχους.

Ανεξάρτητα από αυτό, ήταν σημαντικές γιατί μέσα στις καταλήψεις των σχολείων υπήρχαν σχέσεις αλληλεγγύης, δραστηριότητες προς όφελος των απεργιών, παροχές για τους κρατούμενους, πολιτικά φόρουμ και συζητήσεις και άλλα παρόμοια. Πολλοί φοιτητές των οποίων η πολιτική δεν πήγαινε πέρα από τη "δωρεάν εκπαίδευση" ή το "τέλος στην εκπαίδευση για το κέρδος" ριζοσπαστικοποιήθηκαν συμμετέχοντας σε αυτές τις δραστηριότητες. Επιπλέον, παρόλο που οι καταλήψεις και οι απεργίες στα σχολεία κατευθύνονταν προς έναν μεταρρυθμιστικό στόχο, ήταν εκφράσεις εξέγερσης που αψηφούσαν τις αρχές και υπερέβαιναν τις παραδοσιακές μορφές διαμαρτυρίας.

Αυτό ήταν αρκετά ενδιαφέρον, ειδικά το 2011. Οι καταλήψεις των πανεπιστημίων και των λυκείων χρησίμευαν ως χώροι για ελευθεριακές εκθέσεις βιβλίων, πανκ παραστάσεις και συζητήσεις- για τους μήνες που υπήρχαν, ήταν απελευθερωμένοι χώροι, όπου αναπτύσσονταν

αλληλεγγύη και οριζόντιες σχέσεις έξω από τις επιταγές του καπιταλισμού και της ευκολίας. Υπήρχαν rotucks (συλλογική κουζίνα), τοιχογραφίες, βιβλία, φανζιν, ανακοινώσεις. Υπήρχαν επίσης στιγμές αντίστασης και σύγκρουσης όταν η αστυνομία τελικά εκκένωσε τις καταλήψεις.

Πώς επηρεάζει το κόστος φοίτησης τους μαθητές στη Χιλή; Διαμορφώνει ποιος μπορεί να πάει σχολείο; Διαμορφώνει την πολιτική και τις προτεραιότητες των μαθητών; Υπάρχει κάτι που μπορεί να κάνει η αναρχική οργάνωση γι' αυτό;

Στη Χιλή, η εκπαίδευση είναι η κινητήρια δύναμη που αναπαράγει και διαιώνίζει την ταξική ανισότητα και την κυριαρχία μιας τάξης επί των άλλων. Πέρα από την οικονομική πτυχή, υπάρχει επίσης ο τρόπος με τον οποίο η εκπαίδευση χρησιμεύει ως μια μορφή εξημέρωσης - το να αναγκάζεσαι να απομνημονεύεις πράγματα αντί να σκέφτεσαι για τον εαυτό σου. Υπάρχουν περισσότερα μαθηματικά από οτιδήποτε άλλο, με ελάχιστο χρόνο για την ιστορία, και η ιστορία που σας διδάσκουν είναι μια γραμμική ιστορία που αποτελείται από γεγονότα και ημερομηνίες που δεν απαιτούν πραγματική σκέψη ή αμφισβήτηση. Όλες οι τάξεις κατηγορούνται να εμπιστεύονται τυφλά τον καπιταλισμό και την εξουσία.

Τι μπορούν να κάνουν οι αναρχικοί γι' αυτό; Όχι πολλά. Η αλήθεια είναι ότι το αίτημα για δωρεάν εκπαίδευση από το κράτος είναι ένας θεσμικός αγώνας των ρεφορμιστών, παρόλο που κάποιοι πιο ριζοσπαστικοί τομείς χρησιμοποιούν αυτό το αίτημα επειδή το βλέπουν ως προκαταρκτικό βήμα προς έναν γενικευμένο αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό. Ωστόσο, οι αναρχικοί επικεντρώνονται περισσότερο στη δημιουργία χώρων σύγκρουσης και ριζοσπαστικοποίησης. Ο στόχος είναι η εξέγερση, όχι η μεταρρύθμιση.

Μιλήστε για το πολιτισμικό στοιχείο της φοιτητικής αντίστασης.

Αυτό μπορεί να περιλαμβάνει τοιχογραφίες, εκθέσεις βιβλίων και προπαγάνδας, διανομή λογοτεχνίας (feria), εκθέσεις τέχνης και εργαστήρια. Όλα αυτά λαμβάνουν χώρα συχνά, αλλά έφτασαν στο αποκορύφωμά τους το 2011. Για παράδειγμα, πραγματοποιήθηκαν εργαστήρια για θέματα που συνδέονται έμμεσα με το φοιτητικό κίνημα -όπως οι νόμοι που

παραμένουν από τη δικτατορία του Πινοσέτ, η λογική της εκπαίδευσης που βασίζεται στην αγορά και οι λύσεις που πρότεινε το κίνημα, όπως η θέσπιση νέων εκπαιδευτικών νόμων που θα εξαλείψουν την ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης.

Οι αναρχικοί οργάνωσαν εργαστήρια που πήγαιναν πέρα από την απαίτηση πρόσβασης σε αστικές θέσεις εργασίας και πιο "δίκαιη" εκπαίδευση. Πρότειναν μια ελευθεριακή έννοια της εκπαίδευσης έξω από τις σχέσεις εξουσίας και κυριαρχίας. Η δυναμική σε αυτούς τους χώρους ήταν διαφορετική από τη δυναμική μέσα σε κατελιμμένα κοινωνικά κέντρα, για παράδειγμα. Οι καταλήψεις των πανεπιστημίων και των λυκείων είναι σχεδόν καθολικά αντικαπιταλιστικές, αλλά ποικίλουν ως προς τις συγκεκριμένες ιδεολογίες.

Οι αναρχικοί ήταν πάντα μειοψηφία, τόσο στις καταλήψεις όσο και στους δρόμους. Ωστόσο, οι πορείες ήταν τόσο μαζικές -συμμετείχαν 300.000 άνθρωποι μέχρι τον Αύγουστο του 2011- που αν και αποτελούσαν μειοψηφία, υπήρχαν ακόμα ΠΟΛΛΟΙ encapuchados. Όσον αφορά την ποσοτική ζημιά, ήταν πραγματικά ένα αγκάθι για τις αρχές, και η αστυνομία ήταν συχνά καταβεβλημένη.

Θέλετε να κλείσετε με κάποιες ιστορίες από φοιτητικούς αγώνες στη Χιλή;

Η πρώτη μαζική πορεία του 2011 πραγματοποιήθηκε ως διαμαρτυρία κατά των υδροηλεκτρικών φραγμάτων στο νότο, στην Παταγονία, ένα έργο της εταιρείας HidroAysen. Η κυβέρνηση ενέκρινε το αμφιλεγόμενο έργο- σε απάντηση, έγινε μια τεράστια, αυθόρμητα οργανωμένη πορεία μπροστά από το προεδρικό μέγαρο, το La Moneda. Κατέληξε σε μεγάλη εξέγερση.

Οι ειρηνιστικοί και διαλλακτικοί τομείς προσπάθησαν μάταια να συγκρατήσουν τους encapuchados. Κατέληξαν να αποχωρήσουν από την πορεία. Μέχρι τις 10 περίπου το βράδυ,

σχεδόν όλοι οι αντιδραστικοί είχαν φύγει και μόνο εξεγερμένοι παρέμεναν στους δρόμους. Κοιτάζοντας την Αλαμέδα, την κεντρική λεωφόρο που διασχίζει το κέντρο του Σαντιάγο, μπορούσε κανείς να δει διάφορες τράπεζες σε ερείπια και να ακούσει τους ήχους από το σπάσιμο γυαλιών από τις βιτρίνες εταιρειών και ιδρυμάτων. Ένα McDonalds είχε μείνει στις

φλόγες. Ήταν πανέμορφα.

Οι "ποδηλατοβόλτες encapuchado" (σιεφτείτε: "ποδηλατοβόλτες του μαύρου μπλοκ") ήταν επίσης όμορφες. Νομίζω ότι πραγματοποιήθηκαν τρεις από το 2011 έως το 2013. Προωθήθηκαν μέσω των κοινωνικών δικτύων και από στόμα σε στόμα. Η αστυνομία δεν τολμούσε να προσπαθήσει να μπει στο μπλοκ. Οι δύο πρώτες από αυτές τις ποδηλατοβόλτες συγκέντρωσαν πολύ κόσμο - θα τολμούσα να μαντέψω 500 ή 600 άτομα σε μπλοκ, πάνω σε ποδήλατα, καταστρέφοντας πολιτικές και εμπορικές διαφημίσεις και αντιμετωπίζοντας πολυτελή αυτοκίνητα. Το μπλοκ ξεκίνησε από την Plaza Italia και, αντί να κατευθυνθεί στο κέντρο προς το προεδρικό μέγαρο, όπως κάνει κάθε άλλη πορεία, πήρε την αντίθετη κατεύθυνση, προς την Providencia, το κέντρο της αστικής υψηλής κοινωνίας του Σαντιάγο, και τελικά έφτασε στο τεράστιο εμπορικό κέντρο Costanera Center - τον ψηλότερο ουρανοξύστη στη Λατινική Αμερική, σύμβολο του καπιταλιστικού πλούτου. Στις δύο πρώτες ποδηλατοβόλτες, κατάφεραν να μουν στο εμπορικό κέντρο με τα ποδήλατά τους, φωνάζοντας "Θάνατος στο κράτος! Ζήτω η

αναρχία!" και έκαναν γκράφιτι στους τοίχους και τις βιτρίνες των πολυτελών καταστημάτων.

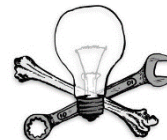
Αλλά πάνω απ' όλα, οι μέρες του Αυγούστου του 2011 ήταν αξέχαστες. Πρώτα ήταν η μέρα των διπλών διαδηλώσεων (μέρα και νύχτα) στις 4 Αυγούστου, μετά η διήμερη απεργία του CUT (Εργατικό Ενιαίο Κέντρο της Χιλής), που υποστηρίχθηκε από τους φοιτητές και τα εργατικά συνδικάτα.

Στις 4 Αυγούστου, ήταν μόνο οι φοιτητές που έπαιρναν δράση, αλλά με τεράστια συμμετοχή. Ξεκινώντας από τις 7 το πρωί, στήθηκαν οδοφράγματα σε διάφορα σημεία του Σαντιάγο. Κατά τη διάρκεια του απογεύματος, ο κόσμος ήρθε αντιμέτωπος με την αστυνομία σε όλο το κέντρο της πόλης. Τελικά, δεν έγινε καμία πορεία - η κυβέρνηση δεν την ενέκρινε. Ωστόσο, ήταν μια μέρα μαζικής, γενικευμένης διαμαρτυρίας, με caseroles (άνθρωποι που χτυπούσαν κατσαρόλες και τηγάνια) από τις βεράντες τους ή από τα παράθυρά τους. Αυτό ήταν ασυνήθιστο, έχοντας την υποστήριξη της πλειοψηφίας των απλών πολιτών. Αιόμη και οι χίπηδες που απορρίπτουν τη βία πετούσαν πέτρες στην αστυνομία ως απάντηση στο πλαίσιο της αδιάκριτης καταστολής και του αυταρχισμού.

Οι ημέρες του Αυγούστου ήταν από τις λίγες διαμαρτυρίες κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου κατά τις οποίες η βία θεωρήθηκε ως νόμιμη τακτική από ευρεία τμήματα του φοιτητικού κινήματος. Σε όλες τις γωνίες των δρόμων στο κέντρο της πόλης, τεράστιες ομάδες encapuchados περίμεναν να περάσουν αστυνομικά αυτοκίνητα για να τους επιτεθούν. Παντού υπήρχαν οδοφράγματα και εκατομμύρια πέσος χάθηκαν ως αποτέλεσμα της καταστροφής περιουσιών. Αυτές ήταν οι πιο γενικευμένες περιπτώσεις εξέγερσης που έχω δει στη ζωή μου.

Πηγή:

<https://crimethinc.com/2017/09/11/the-student-movement-in-chile-from-dictatorship-to-democracy-the-flame-of-revolt?>

EL PUEBLO UNIDO
JAMAS SERA VENCIDO

